

Geachte gemeenteraad van Westerwolde,

Er zijn hele grote problemen op het COA terrein qua veiligheid en gaat het ook helemaal fout bij de opvang van o.a. mensen met psychische problemen. Tijdens het veiligheidsoverleg van 25 juni werd de verwarde persoon besproken, die bij ons in de winkel de oorzaak was van het schietincident. In de nacht van zaterdag op zondag 16 juni is er op het COA terrein melding gemaakt van deze verwarde man. De mensen werden bang van hem. Er is hem hulp aangeboden tot 2 keer toe maar deze heeft hij geweigerd, de man is daarna een nacht 'kwijt geweest' omdat hij in de bus naar de nachtopvang kon stappen. Dinsdagmorgen 18 juni kwam hij terug op het COA terrein en ondanks dat men weet dat deze man een gevaar is voor zichzelf en de ander mag deze man naar het centrum van Ter Apel lopen, wij zijn hierdoor vogelvrij geworden, niet alleen bij deze man maar bij elk verward persoon die rondloopt in Ter Apel. Dit mag niet gebeuren. Ik vraag jullie om hierover afspraken te maken met het COA. Hierin moeten jullie echt stappen gaan zetten anders is niemand meer veilig in Ter Apel. Er moet een goed protocol voor verwarde asielzoekers komen.

Als de man bij ons in de winkel komt zien mijn medewerkers de indringende ogen van iemand die hulp nodig heeft. Iemand die echt niet het plan heeft opgevat om herrie te schoppen maar hij wil iets, hier zeg ik verder niets over. Deze man is psychisch ziek. De eerste keer weet onze winkel-beveiligster, dezelfde beveiligster die op het COA terrein de zorgmelding heeft gedaan, de man weer naar buiten te krijgen. De politie is in de buurt en het lukt de politie bijna om de man op een rustige manier terug te brengen naar het COA terrein, waar de tocht naar het centrum opnieuw begint want zo gaat het nu eenmaal. Echter de man loopt weg en lijkt richting het COA terrein te lopen. Even later is hij terug, loopt even rond en wat er daarna gebeurd ga ik hier niet beschrijven lopende het onderzoek. Geen idee wat er gebeurd was als er een beveiligster was geweest die, zoals zo vaak tegenwoordig, voor het eerst in Ter Apel is. Goed personeel loopt namelijk weg. Wat ik wel kan zeggen is het feit dat mijn collega nog geen 5 seconden voordat er geschoten wordt op diezelfde plek staat. 5 seconden.... Vanaf dat moment zitten we in een hele foute film, we zien dat de aandacht direct uit gaat naar de poederbrief en het rapport van de inspectie. Wij zijn slechts een bericht in de kantlijn. Burgemeester Leendert Klaassen is woensdag 19 juni bij ons maar moet er even tussenuit om voor onze winkel de pers te woord te staan over de poederbrief en de veiligheid van Ter Apel. Op de tv zie ik 's avonds 3 fractievoorzitters van de gemeenteraad die zitten te kijken naar de poppenkast in Den Haag. Er wordt met geen woord gesproken over wat er gebeurd is bij ons, bij jullie in Ter Apel, sterker nog, het lijkt alsof er niet over gesproken mag worden. Voor ons zal het nooit weer hetzelfde zijn. Voor ons is 18 juni een dag, waarop het 9 jaar lang vechten voor een veilig Ter Apel, compleet zinloos is geworden. We vragen niet om meer politie, meer uniformen op straat, we vragen om goede coördinatie, om goede samenwerking. Zo moeilijk hoeft het toch niet te zijn. 4 straatcoaches: we zien ze alleen als het regent voor een regenjas. 4 extra boa's, we weten niet eens wie ze zijn en hebben geen nummers. Met onze eigen boa's hebben we korte lijntjes wat heel prettig werkt. Wat mij ook heel erg steekt is het feit dat we altijd tijdens gesprekken met de gemeenteraad het gevoel krijgen dat we tegenover elkaar staan. Nee, we vechten toch allemaal voor een veilig Ter Apel.

Precies een week na het schietincident zit ik op het kantoor om een begin te maken met de zakelijke afhandeling van de schade van 18 juni. Op dat moment komt mijn collega binnenrennen: 'hij heeft wat gepakt...' ik ben naar onze beveiligster gelopen en heb gezegd onze eigendommen af te pakken en deze meneer de winkel uit te werken. Uiteindelijk ging hij nogmaals de mist in bij de JUMBO waardoor hij gepakt kon worden. Ook deze jongen was verward... Mijn collega was 18 juni ook aanwezig en heeft na deze diefstal een week later ongeveer 1.5 uur in de kantine gezeten. We proberen alles kapot de komende tijd. Wij gaan dus niet zorgen voor cijfers waardoor er weer

gedacht gaat worden dat het steeds beter gaat. Net als het bericht dat we vanaf half juli, als alles mee zit, onder de 2000 asielzoekers komen, bij ons wordt dan al gezegd: wat willen ze nu bij het COA, een sticker?? We zijn moegestreden...

18 jun: Ik had net een mevrouw verzorgd in het hospice waar ik vrijwilligerswerk doe. Mijn telefoon gaat en burgemeester Leendert Klaassen mij vraagt naar het schietincident wat net heeft plaatsgevonden in onze winkel... Ik wist nog van niets. Samen met Sandra, die vrij was, hebben we vanuit de kantine van de Aldi, met onze regiomanager van HEMA, alles mee moeten beleven. Erik was gelukkig bij onze collega's. Het gebeurde allemaal om 13.00 en om 18.15 konden we elkaar omhelzen en vasthouden. De collega's zijn daarna direct naar huis gegaan en een uur later ging Sandra ook. Erik en ik mochten om 21.30 uur eindelijk naar binnen van de rijksrecherche om de boel af te sluiten. Om 22 uur stond ik onze gebakvitrite schoon te maken. Het alarm wilde er niet op want de eerste kogel was dwars door een kabelgoot gegaan waardoor het alarm en de verlichting ook kapot waren, het enige wat wij op dat moment wilden was naar huis gaan. Vanuit HEMA landelijk is 18 juni direct de traumazorg opgezet. Woensdag 19 juni waren we gesloten en kwamen we allemaal bij elkaar. Medewerkers, partners, kinderen maar ook de ouders van de jeugd die bij ons werkt. 1 partner wilde niet komen omdat hij zo verschrikkelijk boos was. Niet op ons persoonlijk maar op alles. Na de aparte gesprekken die gevoerd zijn door traumazorg besloten onze medewerksters 1 voor 1 om op donderdag toch weer te willen beginnen.... op het zelfde moment wordt er bij ons voor de deur een filmpje gemaakt door Powned waarin gezegd wordt door de BPT dat we maar kogelvrije vesten moeten gaan verkopen en dat mensen een kogel kunnen verwachten als ze in het centrum van Ter Apel lopen.

Intens verdrietig en kapot zijn we op donderdagmorgen 20 juni weer gestart, traumazorg is ook dan aanwezig. Ik heb het moeilijk met het feit, dat al mijn collega's direct weer wilden beginnen. Wij doen er alles aan om het zo gemakkelijk mogelijk te maken. We zetten extra mensen in, heb je even tijd nodig? dan loop je de winkel uit. Botte klanten of veel te nieuwsgierige klanten die je even niet wilt zien?? Loop maar weg. 'Wil je naar huis?' hoe vaak ik deze vraag niet gesteld heb in de afgelopen weken.... Geen idee maar niemand gaat. Op vrijdagmiddag 21 juni kwam de partner, die zo boos was binnenstappen en heeft hij samen met mij de beelden gezien, ziet zijn vrouw lopen, 5 seconden voordat er geschoten wordt.

Mijn 3 collega's zijn door 3 verschillende partijen gehoord, de laatste gesprekken waren gistermiddag met de tactische recherche. Ze willen bij elkaar zijn. Samen. We vragen ons in de winkel serieus af houden we elkaar niet in stand. We zijn een team, we doen het samen maar hoelang nog. Wij hebben de mogelijkheid om de stekker eruit te trekken in Ter Apel. We nemen onze mensen mee naar onze vestiging in Stadskanaal. Wat zou ons dat een rust geven. Ik vind dat we onze mensen dit niet langer aan mogen doen. Daarvoor hou ik teveel van ze. Ik heb het gevoel van rouw. Ik had hetzelfde gevoel toen ik jarig was en mijn vader niet kwam tijdens de lunch en wij hem vonden. Zo ineens weg. Dat gevoel heb ik nu ook. Iedereen is er nog maar waarom gaan we nog door. Moegestreden ben ik en dat ben ik niet snel. Ik ben leeg en kapot maar sta op werkvloer omdat je in heftige emoties geen grote beslissingen moet nemen. De tijd van overleg na overleg en zeggen: 'zo werkt het niet', geduld....Ik wil het niet meer, dit was de laatste druppel. Er hoeft geen spetter meer te vallen, dan is het wat ons betreft echt afgelopen in Ter Apel. Ik weet dat ik hier waarschijnlijk ook niets mee zal bereiken maar heb mijn hart gedeeltelijk kunnen luchten. Ik hoef geen zalvende woorden, ik maak me zorgen over wat wij ons team aandoen, door niet nu al de stekker eruit te trekken. Als 1 van deze toppers voorgoed uitvalt door wat er is gebeurd dan is het echt klaar. De enige reden dat wij er nog zijn is dat we SAMEN doen, niet omdat we van wie dan ook maar iets verwachten.....

Dinsdag 18 juni een gewone
werkdag. tot dat

En dan zit je in de kantine
mekaar aan te staren.
bizar hoe nuchter en kalm.

Tot dat je naar bed gaat en de
film steeds maar opnieuw blijft
afspelen.
Zonder dat je een pauze of
stopknop kunt vinden.

afgelopen dagen ben ik heen
en weer geslingerd door emoties.
verdrietig nuchter boos.
misschien zelfs onverschillig.
jezelf voor de gek houden
kom op doorzetten en weer door
want dat doen we al zo lang.

Het doet pijn omdat ik zie wat
dit met Erik en Petra doet
met mijn collega's of ze er nu
bij waren of niet.
En nog maar niet te spreken wat
het met mijn gezin doet.

Misschien is het een chaotische brief maar dat is precies hoe ik mijn voel.

Maar ben ook dankbaar
Dankbaar dat Erik en Petra
24/7 voor ons waarstaan.

Ons geweldige team waarin we
alles kunnen delen.

En niet te vergeten mijn Man
die mij ondanks alles elke keer
weer dat ik moet werken mij
laat gaan.

Omdat hij weet dat ik al 35 jaar
een hema hart heb

en dat ik mijn collega's voor
geen goud wil missen

En dat houdt mij op de been
dat ik elke dag weer de energie
kracht vindt om in Ter Apel
aan het werk te gaan.